Proletari din toate ţările, uniţi-vă!
La lupta pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VIII ☆ nr. 16 (472) miercuri 22 februarie 1956 ☆ 4 pag. 15 bani

NATURALIŞTII DIN CODLEA

Lotul şcolii germane din Codlea doarme deocamdată liniştit sub stratul pufos de nea. La primăvară, cînd soarele va topi zăpada, tinerii grădinari vor începe din nou să lucreze pămîntul reavăn al lotului.

Cei cîteva sute de puieţi plantaţi tot de către pionieri sînt şi ei bine puşi la adăpost. Cei firavi au înveliş călduros de paie, iar la rădăcina lor pionierii au îngrămădit zăpadă. Aceasta, pe lîngă că-i fereşte de îngheţ, le va asigura timp îndelungat umezeala necesară.

Dar pînă în primăvară mai e destul. Oare pînă atunci a încetat şi activitatea tinerilor naturalişti? Dimpotrivă, ei au făcut multe şi în timpul iernii.

De pildă Gutlinde, Grete, Rolf, Ernest şi Wacnar din clasa a VI-a, naturalişti pasionaţi, (au şi fost premiaţi anul trecut la concursul tinerilor grădinari şi pomicultori), au întreprins o serie de experienţe. Ei au vrut să afle puterea de germinaţie a seminţelor, obţinute anul trecut pe lotul şcolar. Pentru aceasta au folosit un procedeu ştiinţific. Au luat la întîmplare 100 de seminţe pe care le-au semănat într-o lădiţă cu pămînt bine umezit. Apoi întreaga grupă a urmărit zilnic ce se întîmplă. Toate observaţiile au fost notate într-un caiet. Iată de pildă cîteva din aceste însemnări:

3 februarie: Azi am dezgropat o sămînţă. E umflată, coaja a devenit aproape străvezie şi stă gata să crape.

5 februarie: La un capăt al seminţei a apărut un colţişor. Embrionul începe să se dezvolte.

8 februarie: A mai apărut un al doilea colţ. Primul colţ se îndreaptă în sus, celălalt se înfige în pămînt.

10 februarie: Din sămînţă n-a mai rămas aproape nimic. Desigur, că rezervele cuprinse în ea au fost folosite de embrion în prima lui perioadă de dezvoltare.

14 februarie: Azi a apărut primul fir. După cîteva ceasuri, ca la o comandă zeci de fire au străpuns pămîntul ieşind la suprafaţă.

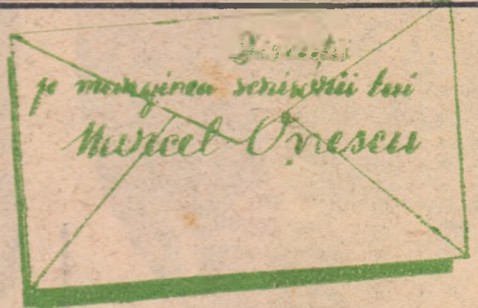
16 februarie: Am numărat firele. Sînt 95. Deci seminţele noastre au fost de calitate bună. Au putere germinativă mare.

Asta nu este încă totul. In caietul de observaţii sînt trecute şi multe alte însemnări.

Grupa a pregătit de pe acum „calendarul florilor". Pe măsură ce florile apar, ele sînt notate în acest calendar cu toate caracteristicile lor. Naturaliştii sînt foarte atenţi, pentru a stabili cu precizie data apariţiei lor.

Iarna nu-i împiedică, deci pe tinerii naturalişti de la şcoala germană din Codlea să-şi continuie experienţele şi observaţiile. Şi e firesc să se întîmple astfel atunci cînd ai îndrăgit această activitate.

A. WEISS

Pe un drum bun

In clasc noastră nimeni nu ştia de ce lipsea mereu C. Gheorghe. De altfel ştiam prea puţine lucruri despre el. Ştiam doar că ia note mici, că vine cu lecţiile neînvăţate la şcoală, că lipseşte cu nemiluita la lecţii. Nimeni nu era prieten cu el, nimănui nu-i trecea prin cap să-l întrebe ce face el acasă.

A luat însă fiinţă în clasa noastră o grupă artistică Cîtă muncă era aici! Cei cîţiva care eram în grupă, ne-am gîndit să-i antrenăm şi pe ceilalţi băieţi din clasă.

A venit şi Gheorghe. I-a plăcut atît de mult activitatea noastră, încît era nelipsit la repetiţii. Acolo ne-am împrietenit foarte mult. Am aflat despre el că mai înainte era prieten cu un băiat din sat, renumit prin purtările sale urîte.

Ocupat cu activitatea în grupa noastră artistică, Gheorghe a uitat de prietenul său. Dar asta n-a fost deloc rău Imprietenindu-se cu noi el a început să-şi înveţe lecţiile, să nu mai lipsească de la şcoală. Acum el capătă note bune.

Petru CHEJU
cl. a VI-a
Făget-regiunea Timişoara

Cuvîntul dat

La o oră de istorie a fost ascultat Togher Francisc. Ca de obicei, el nu învăţase lecţia.

— Spune Togher l-a întrebat tovarăşa profesoară — de ce nu inveţi tu lecţiile?

Togher şi-a lăsat capul în jos şi n-a scos o vorbă. Ce-ar fi putut să spună? Că joacă fotbal toată vremea? Dar asta o ştim cu toţii!

— Uite, Togher, promite aici în faţa tuturor că vei învăţa de acum înainte.!

Togher şi-a ridicat capul, ne-a privit pe noi şi pe tovarăşa profesoară.

— Promit! — a zis el.

Dar Togher a uitat de promisiune chiar de cum a ieşit din clasă La a doua oră de istorie a venit tot cu lecţia neînvăţată.

— Eşti un mincinos! — i-am zis noi. Una spui şi alta faci.

Togher s-a supărat foc pe noi.

— Eu nu mint! aţi înţeles? Nu mi-am ţinut cuvîntul, asta e, dar n-am minţit!

Dar Togher greşeşte. A nu-ţi ţine cuvîntul dat e tot una cu a spune minciuni. Căci şi într-un caz şi în celălalt îţi înşeli tovarăşii.

Profira IVANOVICI
cl. a V-a A Şcoala medie nr. 8 — Cluj

Incercarea voinţei

Victor s-a întors acasă tare amărît.

— Ce-i cu tine? — l-a întrebat tatăl. Te-a bătut cineva?

— Nu. N-am nimic... Am pierdut carnetul de note!

Victor spuse cuvintele acestea din urmă cu capul plecat, înroşindu-se la faţă. Se aştepta ca tatăl să-l certe, să-i spună că e mincinos, dar tatăl nu i-a zis nimic.

— Victor, spuse el ceva mai tîrziu, uite, mama ţi-a lăsat aici nişte bani şi-o listă de cumpărături. Dă fuga să le-aduci...

Victor se îmbrăcă în grabă şi ieşi în stradă. Se înserase de mult, dar cerul păstrase parcă ceva din strălucirea amurgului

— Mîine va fi iarăşi soare — gîndi Victor şi faţa lui se lumină de-o bucurie lăuntrică. Dar asta nu ţinu decît o clipă. Işi aduse iar aminte de carnetul de note.

— Ce să fac oare cu el? — se întreabă în sine. Să-l rup? Da!

Scoase carnetul din buzunarul paltonului dar nu-l rupse, ci-l răsfoi numai. Vai, ce era acolo, pe paginile lui! Numai doi, doi şi iar doi, la fiecare rubrică. Victor închise carnetul şi-l băgă din nou în buzunar.

Victor a ascuns carnetul dar cu asta n-a putut să pună capăt „avalanşei" de note 2. Răsăreau ca ciupercile după o ploaie caldă. Işi puse atunci nădejdea în lucrările scrise. Dar chiar prima lucrare corectată, purta pe ea aceeaşi notă blestemată.

— Fie ce-o fi, deacum nu mă mai interesează! gîndi el mototolind cu furie lucrarea şi aruncînd-o la coş. Am să rămîn repetent... Numai tata să nu afle.

Tata a aflat însă, şi nu numai el. Au aflat şi mama şi vecinii. Victor se aştepta să fie certat, bătut chiar, dar nu s-a întîmplat nimic din toate acestea. Atîta doar că mama nu-l mai trimetea acum după cumpărături, iar tatăl ruga mereu vecinele să aibă grijă, în timp ce ei sînt la lucru, de fratele lui Victor — un băieţel de un an şi jumătate.

— Şi eu? se întreba Victor. Oare nu mai sînt bun de nimic?

Şi în sufletul lui Victor se născu din nou dorinţa de a pune capăt cu orice chip şirului de note 2.

★

E zi de iarnă, mijlocul lui ianuarie, dar afară străluceşte aşa un soare, încît nici legat n-ai vrea să stai în casă. De pe micul teren sportiv se aud mereu strigăte şi rîsete de copii.

Victor stă la geam. Frăţiorul doarme, cumpărăturile sînt făcute... Ce-ar fi să se ducă şi el puţin acolo? Cu zile de iarnă atît de frumoase nu te mai întîlneşti!

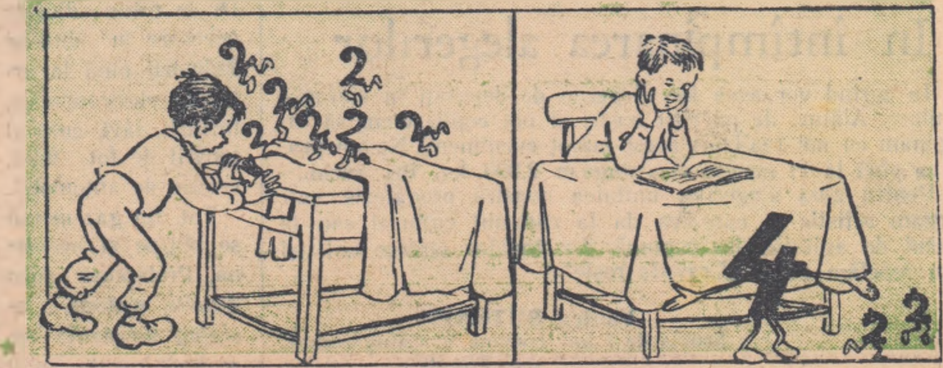
Dar Victor nu pleacă nicăieri. Işi scoate cărţile, caietele din geantă şi se apucă de scris.

...Cît a muncit Victor? Mult, chiar foarte mult. A trebuit ca mai întîi să învingă dorinţa aceea de joc, care, — ca un făcut, — se trezea la el exact cînd se apuca de învăţătură. A trebuit apoi să recîştige tot ceea ce nu învăţase din urmă. Dar a învins! Cu puterile lui, nesilit de nimeni. Intr-o zi a căpătat un 4.

— Victor Serafim a căpătat un 4! — se mirau colegii. Asta-i grozav.

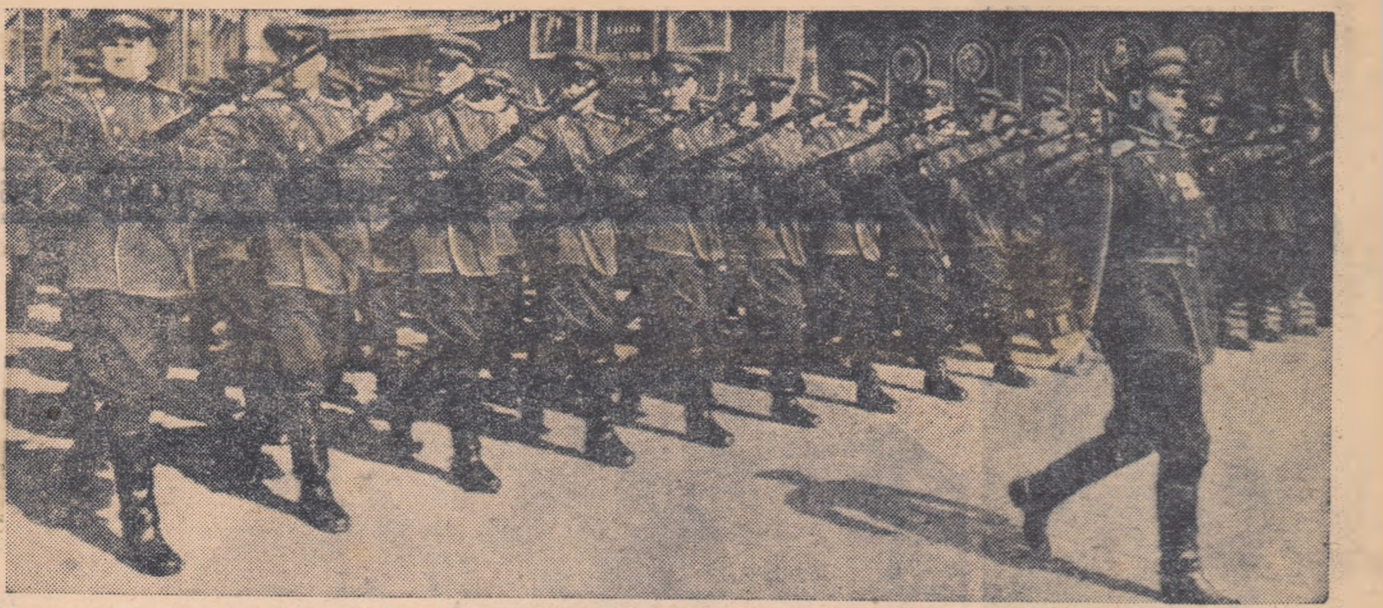
Dar Victor a căpătat apoi şi alte note 4. Colegii nu s-au mai mirat, ba chiar au început să aibă faţă de el un fel de respect. Victor Serafim, din clasa a VI-a de la Şcoala de 7 ani nr. 13 din Bucureşti, nu mai era acum un „om de nimic". Era băiatul care acasă face cumpărăturile, are grijă de frăţiorul mai mic, iar la şcoală... la şcoală nu mai capătă nota 2!

V. BIRGĂOANU

DE STRAJĂ PĂCII

In nenumărate orașe și sate ale Europei, poți vedea morminte simple, cu stele în cinci colțuri. Sînt mormintele ostașilor Armatei Sovietice, care s-au jertfit în lupta antifascistă. Milioane de ostași ai Țării Sovietice au căzut în timpul războiului, pentru pacea și libertatea popoarelor.

Armata Sovietică s-a născut în focul aprigelor lupte împotriva contrarevoluției, cînd muncitorii și țăranii s-au ridicat înarmați, ca să apere cuceririle istorice ale Marii Revoluții din Octombrie. De atunci, din februarie 1918, Armata Sovietică, armată de viteji, a devenit pavăza de oțel a Uniunii Sovietice.

In anii Marelui Război pentru Apărarea Patriei, Armata Sovietică, înfrîngînd fascismul, s-a acoperit de o glorie nepieritoare. Victoria dobîndită în cel mai cumplit război al istoriei, grăiește despre invincibilitatea Armatei Sovietice, călită în focul unor lupte ca cele de la Stalingrad ori Berlin.

Poporul nostru, ca și alte popoare, eliberate de Armata Sovietică, o numesc pe bună dreptate: armată eliberatoare.

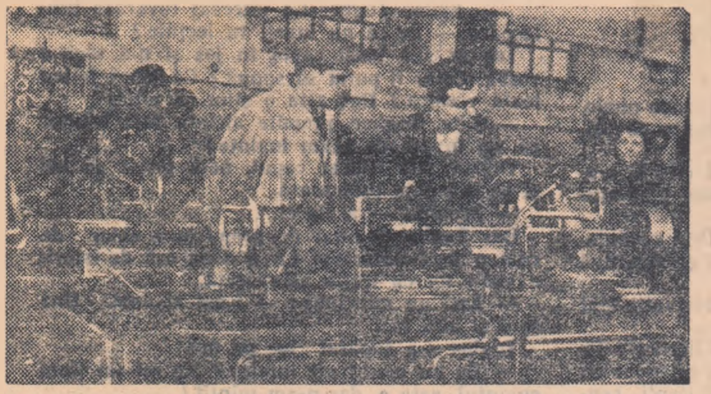
Armata Sovietică, armată a păcii, va ști să-i răpună oricînd, fără cruțare, pe cei care ar îndrăzni să atenteze vreo dată la pacea și securitatea Statului Sovietic. Ea ocrotește cu vigilență munca pașnică a patriei socialiste.

Povestea unei izbînzi

Secția mecanică — 4 a Uzinelor „1 Mai", din Ploești. De cum intri, te impresionează zumzetul mașinilor, ascuțit și fără astîmpăr, cernîndu-se parcă din fiece ungher al halei. Apoi, imediat după ce te-ai obișnuit cu muzica aceasta, privirile îți cad singure pe primul grup de strunguri, aliniate și strălucitoare. Frumoase mașini și curate. La fiecare dintre ele lucrează un tînăr care minuiește atent rotițele și manetele. Cuțitele mușcă lacom din metal, șpanul albăstrui și delicat ca o dantelă se deșiră necontenit...

Nu e nici un panou care să te lămurească, dar înțelegi singur: aici lucrează vestita brigadă utemistă care dă produse în contul lui 1961. Și te prinde emoția: așa dar, aceștia sînt tinerii care au luat-o înaintea timpului, tinerii care au parcurs cinci ani din viitor! Care e istoria acestei izbînzi? Firește, marea dragoste de muncă, priceperea, dîrzenia. Dar asta nu-i totul. Istoria aceasta se mai leagă de ceva. Se leagă strîns de omul acela în halat albastru, mult mai vîrstnic decît brigadierii, și care acum explică răbdător ceva, unuia dintre ei. E comunistul Petre Mircea, maistru strungar.

Iată cum a fost: anul trecut, prin luna martie, brigada nu era deloc fruntașă. Ba, dimpotrivă, lucrul ei lăsa de dorit. Colectivul de conducere al secției se frămînta mereu: „Cum să întărim brigada?" „Imi iau eu sarcina asta" a spus simplu comunistul Petre Mircea, după o vreme de gîndire. Și a doua zi s-a dus drept la strungarii utemiști: „Fraților, mă primiți și pe mine în brigadă?" Tinerii, uimiți dar bucuroși, l-au primit, în calitate de responsabil tehnic. De atunci a fost nelipsit din mijlocul lor. Le explica răbdător fiecare fază de strunjire, îi învăța să stăpînească mașina. Ii mustra pentru rebuturi și mustrarea asta, deși blîndă, îi durea mai mult ca orice pe tineri. Iar laudele lui le dădeau mîndrie și putere nouă.

Comunistul Petre Mircea în mijlocul brigăzii.

Zi de zi, îndrumările, sfaturile, dojana părintească, sprijinul puternic al comunistului Petre Mircea a aprins tot mai viu în inima brigăzii focul dragostei de muncă, dîrzenia despre care vorbeam. Și azi, brigada lucrează în contul anului 1961...

De ce v-am povestit toate acestea? Ca să înțelegeți, dragi prieteni, de ce tovarășii comunistului Petre Mircea l-au propus acum candidat în alegerile de deputați. Ca să-i cunoașteți mai bine pe candidații poporului, care vor gospodări treburile obștești. Asemeni comunistului Petre Mircea, ei poartă în inimă o nesecată grijă și dragoste pentru cei din jur, pentru munca și viața lor.

AL. MIHU

In întîmpinarea alegerilor

In curînd vor avea loc alegerile de deputați în sfaturile populare. Alături de părinții noștri și noi copiii vrem să întîmpinăm cu noi realizări acest măreț eveniment. Ne-am propus ca pînă la 11 martie să strîngem 2.000 kg. fier vechi.

Pentru ziua alegerilor unitatea noastră pregătește un program artistic pe care-l va da la căminul cultural sau la punctul de agitație din comună. Am învățat cîntece noi și acum repetăm piesa „Cravata roșie".

Viorica BUTNARU
Școala de 7 ani, comuna V. Călugărească
reg. Ploești

Chimia petrolului

In ultima vreme ați auzit vorbindu-se despre petrochimie. Alături de acest nume se pomenesc o seamă de lucruri: serviete, jucării, stofe, geamuri incasabile. V-ați întrebat desigur ce este petrochimia? Așa cum îi spune și numele este o ramură a industriei chimice care se ocupă cu prelucrarea chimică a petrolului și a gazelor naturale și de rafinărie.

Ce ne va aduce petrochimia în anii celui de al doilea cincinal? Ce ne va aduce ea în viitor?

Gama produselor ce se pot fabrica pornind de la petrol, este nesfîrșită.

Anumite gaze obținute din petrol, constituie un amestec de diferite substanțe organice — hidrocarburi — care se separă de componente și se prelucrează chimic.

Dezvoltarea industriei chimice constituie o sarcină principală a celui de-al doilea plan cincinal.

. . . . .

Eforturile principale vor fi îndreptate spre dezvoltarea petrochimiei (prelucrarea chimică a gazelor de rafinărie).

(Din directivele Congresului al II-lea al Partidului Muncitoresc Romîn cu privire la cel de-al doilea plan cincinal de dezvoltare a economiei naționale pe anii 1956—1960)

Dintre hidrocarburile gazoase, metanul are o deosebită însemnătate, pentru că el formează materia primă care prin prelucrarea chimică ne dă o serie de alte substanțe cum sînt de pildă amoniacul, negrul de fum, alcoolul metilic și formaldehida. Amoniacul este folosit la fabricarea îngrășămintelor chimice. Iată așadar cum dintr-un produs smuls pămîntului, forța creatoare a omului plămădește un altul care îl hrănește.

...Negrul de fum — acest praf negricios sau sub formă de granule fine și care se produce la noi în țară este cunoscut și apreciat departe, peste hotare. Fără el transporturile rapide ar fi frînate, pentru că negrul de fum este indispensabil la fabricarea anvelopelor de cauciuc pentru autoturisme și camioane, biciclete și motociclete. Din alcool metilic și formaldehidă se fabrică diferite feluri de mase plastice cu largă întrebuințare. Cîte lucruri folositoare, nu se fac din aceste mase plastice! De la rotile dințate necesare în diferite industrii pînă la articole electrotehnice, farfurii, tăvi, cutii și jucării de tot felul, volane de automobil.

Tot din gaz metan se obține și acetilena. Prelucrată prin diferite metode, această substanță care pînă nu de mult era folosită doar la sudură, este transformată acum într-o serie întreagă de produse din cele mai variate și mai utile. Policlorura de vinil, vinilinul — servește la confecționarea încălțămintei, poșetelor, servietelor și altor bunuri de larg consum. Tot din acetilenă se vor produce: talpă sintetică, lacuri și cleiuri sintetice, geamuri incasabile, uleiuri pentru impermeabilizarea țesăturilor și altele.

In curînd ne vom îmbrăca cu stofe, ciorapi și tot felul de alte articole de îmbrăcăminte confecționate din fibre sintetice „Orlon" sau „Perlon" care vor avea un aspect deosebit de plăcut și o durabilitate mult mai mare decît cele confecționate astăzi din lînă, bumbac, sau mătase. Aceste produse din fibre sintetice, deosebit de fine și rezistente, vor fi mult mai ieftine.

Din gazele de cracare se fabrică de asemenea o altă masă plastică importantă: polietilena. Cu foile subțiri din polietilenă se vor ambala diferitele alimente iar din foi mai groase de polietilenă se vor confecționa haine de ploaie, pahare, găleți, flacoane pentru lichide, tuburi de pastă de dinți, jucării și truse de voiaj. Prin prelucrarea chimică a petrolului se vor obține mari cantități de cauciuc sintetic care în multe privințe este superior celui natural, fiind în același timp și mult mai economic. Acest cauciuc superior va fi folosit la confecționarea tălpilor și încălțămintei, în industria anvelopelor de automobile, la fabricarea benzilor transportoare, conductelor și a diferitelor feluri de garnituri pentru nevoi industriale.

In țara noastră izvorul de materii prime care să ne ducă la o astfel de bogăție de produse și bunuri de tot felul este nesecat. El a găsit acum mîini harnice și pricepute care să-l valorifice cu dragoste gospodărească.

A. ȘERBAN
Din Ministerul Industriei Chimice

In ajutorul activului pionieresc

Să-ţi cunoşti bine tovarăşii

După ore, toţi rămaseră la adunare. Numai Duţă Ion plecă acasă. El nu voia să primească nici o sarcină, iar cît priveşte adunarea nu-l interesa. De ce să rămînă? O să i se spună din nou că-i indisciplinat, că nu îndeplineşte sarcinile...

Cei din detaşament şi-au zis: „Duţă este un pionier rău, indisciplinat care ne-a stricat de atîtea ori planurile. Nu poate fi îndreptat, şi pace! Nici să nu mai vorbim cu el".

Abia a doua zi, instructorul află despre hotărîrea aceasta. După ore îl chemă pe Jianu Mircea preşedintele detaşamentului, în camera pionierilor.

— Ascultă, tu îl cunoşti bine, pe Duţă? întrebă instructorul privindu-l atent pe Mircea.

— Mda... îl cunosc... însfîrşit...

— Am înţeles. Nu-l cunoşti prea bine, atunci cum poţi să fii atît de aspru cu el? De ce nu activează Duţă, nu ştiţi şi nici n-aţi căutat să aflaţi...

Nici nu începuse bine experienţele sale, cînd Duţă auzi o bătaie în uşă. Deschise şi fu foarte surprins cînd îl văzu pe Jianu Mircea, care părea foarte vesel. Venise să-l ia la cinema. In timp ce vorbeau Jianu îşi aruncă privirea prin uşa întredeschisă a camerei lui Duţă. Inăuntru, văzu o sumedenie de fire electrice, becuri, întrerupătoare. Care să fie rostul lor în camera lui Duţă? Şi, deodată, în mintea lui Mircea se făcu lumină: de-abia acum pricepu el bine cele spuse de instructor în urmă cu o zi.

...Poate că lucrurile s-ar fi oprit aici dacă detaşamentul nu şi-ar fi propus să facă în şcoală un colţ închinat partidului. Totul a mers bine pînă la instalaţia electrică. Nu se găsea nici un „electrician" în clasă şi pionierii erau tare supăraţi. „O să ne facem de ruşine faţă de tovarăşii profesori", gîndeau ei.

— Eu zic să-i încredinţăm această sarcină lui Duţă! propuse Jianu.

— Cum, tocmai lui Duţă? Vrei să strice tot ce am făcut pînă acum? săriră băieţii.

Propunerii lui Jianu i s-au alăturat însă şi altele, aşa că Duţă a început lucrul, şi instalaţia electrică a fost făcută. De atunci el a început să îndeplinească şi alte sarcini, s-a înscris şi la cercul de electricitate de la Casa pionierilor.

O nouă adunare a detaşamentului 5 din unitatea 16 din Craiova. Nu lipseşte nici un pionier. Duţă îşi notează sarcinile ce-i revin din planul de muncă. Ii plac, e vorba doar de tehnică.

Instructorul, aplecat la urechea lui Jianu Mircea îi spuse: „Atunci cînd repartizezi sarcinile trebuie să cunoşti preocupările tovarăşilor, şi astfel cu siguranţă că ele vor putea fi îndeplinite.

D. FREAMAT

Prietenie

(continuare din numărul trecut)

Cu cîteva zile în urmă, trecînd pe la Şcoala mixtă de 7 ani nr. 173, tovarăşul secretar Vintilă Florea află că pionierii de aici s-au înscris la concursul „Cîntece, dansuri, lucru manual", dar că n-au unde face repetiţii. Le-a promis să vorbească cu tovarăşii de la comitetul de partid să-i lase să folosească sălile clubului.

Peste cîteva zile, tovarăşul secretar intra pe poarta şcolii tocmai cînd pionierii erau în recreaţie.

Cei de la „balet" îl zăriră primii.

— Ce veste ne aduceţi?

Zîmbitor, tovarăşul Vintilă le răspunse:

— Veste bună, veste bună!

Cei din echipa de dansuri aflară cu bucurie că dorinţa lor a fost îndeplinită; au aflat că vor căpăta sala de balet, unde au şi pian, şi

că vor face repetiţii cu tovarăşa instructoare de balet, Laurenţia Negru.

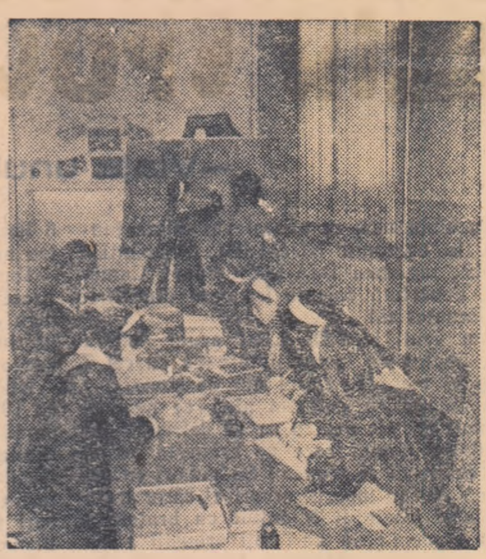
Coriştii au avut şi ei de ce se bucura: vor putea să folosească una din sălile clubului, pentru repetiţii.

Şi repetiţiile au început peste cîteva zile.

E cam neobişnuit să vezi dimineaţa spectatori într-o sală de cinematograf a unui club. De obicei, aici rulează filme numai după amiaza, cînd ies muncitorii de la lucru.

Şi totuşi, de două ori pe săptămînă, la cinematograful Clubului C.F.R. Griviţa Roşie vezi spectatori şi dimineaţa: sînt pionierii de la Şcoala mixtă de 7 ani nr. 173. De două ori pe săptămînă, ei vizionează aici filme.

Cu mai bine de-o lună şi jumătate în urmă (în timpul vacanţei de iarnă) în dimineaţa în care — ca de obicei — trebuiau să vină pionierii la vizionarea unui film nou, uşile sălii de cinematograf nu s-au mai deschis, luminile în sală nu s-au mai aprins nici ele.

Şi-or fi uitat făgăduiala utemiştii de la Griviţa Roşie? Da de unde! Păi cine era să vină dacă pionierii erau plecaţi în excursie la Snagov? Prietenii lor utemiştii de la Griviţa Roşie i-au sprijinit să obţină un autobuz pentru excursia aceasta

N-ar fi lucru de mirare, ca şi în vacanţa de primăvară, poate tot într-o dimineaţă în care ca de obicei ar trebui să vină pionierii să vizioneze un film nou... uşile sălii să rămînă iar închise, iar luminile să nu se aprindă nici ele... Pentru că în vacanţa de primăvară pionierii de la Şcoala mixtă de 7 ani nr. 173, vor pleca în excursie la Sinaia. Şi de data aceasta îi vor sprijini cei din Comitetul U.T.M. de la Griviţa.

Aceste cîteva fapte pe care vi le-am povestit sînt roadele prieteniei pe care utemiştii de la Griviţa Roşie o poartă pionierilor de la Şcoala mixtă de 7 ani nr. 173. E o prietenie veche şi frăţească.

Elvira CRAIU

Ne-am propus, dar...

In clasa, a V-a e oră de romînă.

— Aţi înţeles ce este fabula?

— Da!

— Atunci să citim

„Şoarecele şi pisica". Incepe tu Tănase!

„Un şoarece de neam, şi anume Raton...

Ce fusese crescut sub pat la pension.

Şi care, în sfîrşit după un nobil plan,

Petrecea retirat într-un vechi..."

Uşa s-a deschis scîrţîind şi în prag au apărut fraţii Iancu.

— Ceasul nostru a stat, au spus ei într-un glas cu ochii în pămînt. Luînd apoi un aer smerit s-au îndreptat spre bancă.

— Citeşte mai departe Tănase!

„Petrecea retirat într-un vechi parmezan..."

Cineva apăsă pe clanţă şi în deschizătura uşii se ivi capul ciufulit al lui Păun.

— Imi iau angajamentul... e pentru ultima dată, spuse el strecurîndu-se cu spatele spre banca goală.

Şi Tănase continuă să citească. Curînd apoi soneria vesti sfîrşitul orei.

— Ieşiţi afară din clasă, e pauză! strigă unul din fraţii Iancu, cît îl ţinea gura. Deîndată ce rămase singur fugi în bancă, scoase din ghiozdan un caiet şi parcă speriat de ceva se lovi peste frunte şi exclamă: „Istoria"! Scoase apoi din buzunar o pungă şi se îndreptă grăbit spre sobă. Deşertă conţinutul pungii pe grătarul încins al sobei şi-o zbughi pe uşă. Clopoţelul anunţă sfîrşitul recreaţiei.

— In clasă băieţi, vine tovarăşul profesor, strigă elevul de serviciu.

Dar cel care deschise primul uşa, sări speriat înapoi.

— Parcă s-a aprins clasa! E plină de fum!

— Ce facem? Nu putem să intrăm! adăugă cu un aer supărat Iancu.

Nu ştiu cum dar parcă miroase a zahăr ars, mai spuse unul dintre băieţi.

Nu luară însă nici un fel de hotărîre pînă la venirea tovarăşului profesor.

— De ce n-aţi deschis ferestrele? îi mustră dînsul.

Pînă să aerisească clasa şi-apoi pînă să intre toţi la locurile lor, trecu mai bine de jumătate de oră.

— Acum nu mă mai ascultă, gîndi mulţumit Iancu.

In clasa a V-a de la Şcoala de 7 ani nr. 3 băieţi din Călăraşi se petrec multe lucruri urîte. Gheorghe îşi bate colegii,

Vasile face zgomot în timpul orelor de clasă şi cîte şi mai cîte.

Ei dar cum se pot întîmpla asemenea lucruri? vă veţi întreba poate unii dintre voi. I-am văzut cu ochii mei pe autorii acestor „faimoase isprăvi".

Dar în clasa aceasta sînt şi pionieri buni ca Istrate, Tănase şi Titi (preşedintele detaşamentului). Dar aceştia parcă ar fi băgaţi într-o colivie din care nici nu se vede nici nu se aude nimic. Nu fac decît un singur lucru. Propuneri: „ne propunem să scriem despre cei indisciplinaţi la gazeta de perete, să mergem acasă pe la cei care nu învaţă, (căci am avut 13 corijenţi pe primul pătrar), să-i criticăm pe cei care nu-şi poartă cravata, să ţinem adunări". Şi încă multe altele.

Păcat că aceste propuneri nu reuşesc să vadă nici odată lumina zilei

Irina RADULIAN

Prin oraşele patriei

Pe valea rîului Argeş

In valea rîului Argeş, la marginea pădurii Trivale, se găseşte oraşul nostru, Piteşti. Inainte, Piteştiul era un oraş mic. Acum, el se dezvoltă cu fiecare zi ce trece. S-au înălţat multe construcţii noi. Avem un minunat parc de cultură şi odihnă, un teatru avem şi o Casă a pionierilor. In timpul liber, petrecem aici ore plăcute şi învăţăm multe lucruri interesante. Nu de mult s-a terminat construcţia noului teatru de stat şi a palatului culturii.

Avem multe creşe şi cămine noi, şcoli profesionale şi de 7 ani. Aşa a crescut pînă acum oraşul Piteşti. Aici noi ne petrecem o copilărie plină de bucurii. Pentru toate acestea ne străduim să mulţumim învăţînd bine şi îndeplinindu-ne sarcinile noastre pionereşti.

Constantin MARIN
Şcoala medie nr. 2 — Piteşti

Oraşul nostru

Acoperite cu păduri dese de fag şi stejar stau de strajă oraşului Moineşti, dealurile Măgura şi Osoiul.

Sonde semeţe se înalţă la tot pasul. Ele scot din adîncul pămîntului ţiţeiul — bogăţie uriaşă a patriei noastre.

In anii ilegalităţii Moineştiul a găzduit pe tovarăşul Gh. Gheorghiu-Dej

Casa în care a trăit el, formată dintr-o singură cameră, este astăzi muzeu. De nenumărate ori, am fost să-l vizităm. Materialele expuse aici ne vorbesc de anii de luptă ai partidului nostru. Lupta aceasta a lui n-a fost zadarnică. Azi, ţiţeiul din Moineşti nu mai este o bogăţie care aparţine trusturilor americane sau capitaliştilor romîni, ci el aduce o viaţă îmbelşugată în casele petroliştilor.

Primul nostru cincinal ne-a dat multe biblioteci, cămine de zi, creşe, grădiniţe, parcuri, o şcoală medie de 10 ani şi cluburi.

Familiile petroliştilor, locuiesc acum în blocuri noi, construite în ultimii ani. Acolo unde erau cartierele vechi, cu case dărăpănate se ridică acum orăşelul nou, Lucaceşti.

Ne mîndrim cu Moineştiul nostru. Eu, după ce termin şcoala, vreau să mă specializez în industria petrolului, ca atunci cînd voi fi mare să lucrez la sondele din Moineşti.

Valeriu ANIŢEI
cl. a VII-a
Şcoala medie tehnică de 10 ani
Moineşti — regiunea Bacău

OAMENI CARE TRĂIESC ÎNCĂ ÎN EPOCA DE PIATRĂ

—Viața unui tînăr țăran din Camerun—

21 februarie
zi internațională de luptă împotriva colonialismului și de solidaritate cu tineretul țărilor coloniale.

Locuința mea se găsește în inima junglei, în cantonul NDU-LIBI, SANGMELIMA, regiunea DJA-LOBO din Camerun, depărtată colonie franceză din Africa Ecuatorială.

Am venit la NDU-LIBI acum cîțiva ani, împins de foame, împreună cu cei 7 frați ai mei, după trei ani de șomaj.

A trebuit să muncim pînă ce ne sîngerau degetele pentru ca să defrișăm petecul de pămînt care ne hrănește acum. Inchipuiți-vă ce muncă! Să dobori cu securea sau cu toporul arbori al căror trunchi abia poate fi înlănțuit cu brațele a șase oameni! Să cari toți arbuștii a căror spini îți sîngerează mîinile. Să tai lianele înlănțuite, care tremură la fiecare lovitură de topor — să tai fără nici un spor.

Munceam din zorii zilei și pînă în amurg, cu o întrerupere de 2-3 ore la prînz, cînd nu se mai putea lucra din cauza razelor arzătoare, ucigătoare, ale soarelui ecuatorial și cînd ne pregăteam turtele de manioc, singura noastră hrană.

Trăim viața unui om din epoca de piatră. Bem apă din izvor și ne adăpostim într-o colibă de lut acoperită cu paie. Nu am văzut niciodată un tractor sau o combină. Trăim afundați în acest colț al pădurii pradă fiarelor sălbatice. Unicul spital din regiune se află la 50 km. depărtare.

Maimuțele vin în haite să ne dezgroape fisticul și maniocul. Elefanții distrug bananierii și calcă totul în picioare. Ii alungăm făcînd zgomot și zvîrlind în ei cu pietre. Alte arme nu avem, căci nu ne este îngăduit să posedăm arme de foc: colonialiștii se asigură împotriva unor revolte foarte posibile. Nu avem nici măcar permisiunea de a cere ajutorul vînătorilor pigmei care pot doborî elefanții cu sulițele lor.

PAMINTUL SI PRODUSELE NOASTRE

Cu prețul lipsurilor și al suferințelor am ajuns totuși să obținem unele rezultate. Copacii de fistic au rodit după 6 luni și arborele de cacao după trei-patru ani.

Dar vînzarea produselor este o altă problemă. Noi sîntem obligați să vindem cacaoa cu 35—75 franci kilogramul în timp ce în Franța, prețul mijlociu la cacao se ridică la 300 franci kilogramul.

Nucile de palmier nu sînt plătite decît cu 10 pînă la 12 franci kilogramul. Companiile comerciale realizează beneficii exorbitante, în timp ce noi, la fiecare recoltă, după achitarea impozitelor și a datoriilor rămîneam de-abia cu banii necesari pentru a ne cumpăra bucățelele de manioc cu care trăim.

Acestea sînt condițiile în care sîntem siliți să ne vindem produsele, căci nu ne este îngăduit să le vindem direct consumatorilor. N-avem nici dreptul să organizăm cooperative.

Impozitele și datoriile ne silesc pe de altă parte să ne vindem recolta la orice preț: trebuie să facem rost de bani ca să ni le achităm. Incă de cînd m-am așezat aci a trebuit să plătesc impozitul, deși plantația mea de cacao nu produsese încă nimic. In 1952, trebuia să plătesc 1250 franci capitația (impozit personal și taxe comunale, regionale). In 1953 acest impozit s-a ridicat la 1350 franci, așa zisă contribuție a „solidarității sociale", și 155 franci pentru așa zisa „societate indigenă de prevedere". Aceste societăți nu slujesc însă decît interesele colonialiștilor străini.

Am cerut odată unei asemenea societăți un mijloc de transport pentru a trimite cît mai repede recolta de banane la oraș. M-a refuzat. Am insistat, căci nu voiam să văd putrezind bananele care ceruseră atîta muncă. In cele din urmă mi-au procurat, dar m-au obligat să le plătesc 5000 franci. Intreaga sumă obținută din vînzare abia a ajuns să-mi acopăr cheltuielile de transport.

Dar cel mai grav lucru este că pămînturile cu care ne-am ostenit atît de mult se află sub permanenta amenințare de a fi confiscate de către marii coloni. Aceștia se bucură de toate privilegiile, dictează ordine administrației și întocmesc legile după bunul lor plac.

OPRESIUNEA.

Trăim astfel izolați de lumea exterioară. Nu ajunge pînă la noi nici un ziar, nici măcar dintre cele ale colonialiștilor. Ne gîndim la cinema, teatru, bibliotecă, ca la niște lucruri de basm. Ne e greu să facem și o vizită unui prieten. Cheltuielile de călătorie sînt extrem de mari. In majoritatea cazurilor nu există nici mijloace de comunicație.

S-au construit drumuri, dar numai acelea care deservesc companiile monopoliste sau necesitățile militare ale colonialiștilor.

Și doar aceste drumuri au fost construite cu sîngele nostru. Bugetul destinat acestor lucrări umflă buzunarele administratorilor, în timp ce pentru întreținerea drumurilor poliția ne gonește cu lovituri de bici spre șantierele pe care trebuie să muncim fără plată. Fiecare om trebuie să muncească o lună. In acest timp bananele coapte putrezesc, buruienile ne distrug recoltele. Administratorii colonialiști și slugile lor profită de ocazie pentru a ne obliga să muncim pentru ei: la construcția locuințelor, la repararea bucătăriilor, la curățenia plantației, la confecționarea rogojinilor.

Cei ce nu se supun sînt pedepsiți cu lovituri de bici. De pe urma bătăilor, mulți au devenit infirmi, iar un mare număr de oameni mor ca urmare a lipsurilor și istovitoarei munci forțate. Din cele 28 de sate ale cantonului în care locuiesc, 4 au fost în întregime decimate de regimul muncii forțate.

In sfîrșit, iată libertățile democratice de modă colonialistă: la ultimele alegeri municipale mi-am pus și eu candidatura. Oamenii administrației m-au obligat însă să mi-o retrag și au amenințat pe locuitori, spunîndu-le că a vota pentru mine înseamnă a vota împotriva guvernului. De altfel n-ar fi fost nevoie s-o facă, deoarece lista alegătorilor este întocmită de către ei. Sînt îndepărtați astfel toți cei care nu le sînt pe plac. In lista alegătorilor nu figurează decît ai lor... A votat chiar un copil de 12 ani!

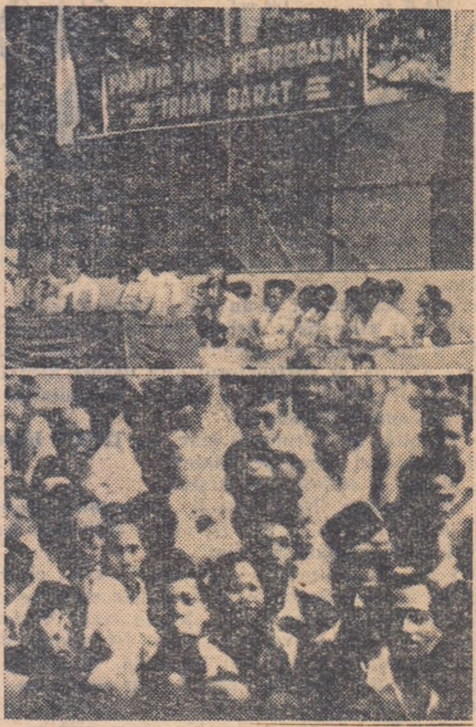
In afară de asta, legea mai prevede că tinerele fete nu au drept la vot.

CATRE LUMINA

Iată cîteva aspecte din viața mea. Aceasta este viața tuturor tinerilor din țara mea.

Unde se găsește o cale spre viață, spre lumină? Colonialismul ne leagă mîinile și ne înnăbușe glasul.

Siguranță că nimeni nu ne va răpi pămînturile, posibilitate de-a ne vinde produsele, încetarea opresiunii și obscurantismului care ne condamnă la o viață de sălbatici! Iată cerințele noastre cele mai arzătoare.

O manifestație a tineretului indonezian pentru eliberarea Irianului de vest (Noua Guinee), unde continuă ocupația colonialistă olandeză.

Cifre grăitoare

Arde pămîntul sub tălpile colonialiștilor. Popoarele șterg cu ură, de pe pămînt, această rușine a zilelor noastre.

In ultimii zece ani, au dobîndit independență multe țări coloniale, printre care: India, Birmania, Indonezia, Egiptul, Siria, Libanul, Sudanul și altele. S-au eliberat de sub jugul colonial 1.200.000.000 de oameni, adică aproape jumătate din populația globului.

Și lupta de eliberare continuă în Algeria, Maroc, Cipru, — peste tot unde se mai află colonialiști.

Iată cîteva date care ilustrează mizeria din colonii:

In MALAIA, numai 30% din copii învață în școli. Aproape 5.000 de copii sînt folosiți la munci grele, manuale.

In KENIA: pentru educația unui copil european se cheltuiesc anual 100 lire sterline, pe cînd pentru educația unui copil african doar 2 lire.

La TOGO există un singur doctor, pentru 76.000 de locuitori.

In CONGO belgian, întreg pămîntul se găsește în posesiunea guvernului belgian, care a vîndut 52 de milioane de hectare unui număr de 7 mari monopoluri.

CINE ȘTIE MAI MULT?

SERIA IV-A

PENTRU CLASELE A IV-A ȘI A V-A

1. Știți de cine au fost scrise aceste versuri și ce greșeli s-au strecurat în ele?

Codrule cu rîuri pline
Vremea trece, vremea vine
Tu din bătrîn precum ești
Tot mereu întinerești.

2. Care domn moldovean s-a bătut cu Turcii la Feldioara?

3. Dacă am putea așeza cel mai înalt munte de pe pămînt în cel mai adînc loc dintr-un ocean, oare s-ar vedea vîrful acestui munte din apă? Care este acest munte? Ce ocean are cele mai mari adîncimi?

4. Prin ce se aseamănă semințele tuturor plantelor?

5. Un corp care la suprafața pămîntului cîntărește 1 kg, cît va cîntări în centrul pămîntului?

PENTRU CLASELE A VI-A ȘI A VII-A

1. O bucată de fier după ce va rugini complet va cîntări mai mult sau mai puțin decît înainte? De ce?

2. „Ei, „Geometricus", ce facem acum? Uite oamenii din gospodăria aceasta au curtea pe care o vezi, patrată ca formă și cu cîte un nuc în fiecare colț, dar dincolo de gard. Oamenii vor să-și dubleze aria curții dar mai vor ca ea să rămînă tot pătrată și acești patru pomi să rămînă tot în afara curții. După cîteva întrebări „Geometricus" a rezolvat problema. Știți cum?

3. Spuneți care este statul din Europa, care are cea mai mare parte a teritoriului așezat pe o peninsulă, iar capitala pe o insulă. Știți cum se numește această peninsulă și insulă?

4. Căldura nu se propagă în vid.

5. De ce iepurii albi au ochii roșii?

Redacția și administrația: București Piața Scînteii, tel. 7.61.00, 7.60.10, Abonamentele se fac la toate OFICIILE POȘTALE și SECȚIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI
Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen. P.T.T. 100.114 Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin". STAS—3452—52